

Arrest

nr. 249 712 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 30 november 2015 elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 september 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Tegen deze beslissingen wordt beroep aangetekend.

1.2. Bij schrijven gedateerd op 1 februari 2019 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Bij arrest van 25 februari 2019 met nummer 217 389 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 26 maart 2019 dienen verzoekers elk een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 31 juli 2019 verklaart de commissaris-generaal deze verzoeken niet-ontvankelijk. Bij arrest van 5 februari 2020 met nummer 232 255 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.5. Op 14 februari 2020 dienen verzoekers elk een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 31 augustus 2020 verklaart de commissaris-generaal ook deze verzoeken niet-ontvankelijk. Het beroep tegen deze beslissingen staat bij de Raad gekend onder rolnummer 256 126.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 28 oktober 2020 dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.02.2019 werd ingediend en op datum van 23.03.2020 werd geactualiseerd door :

*[A.,J.] (R.R. [...])
Geboren te Kabul op [...]
[S.,N.A.] (R.R.[...])
Geboren op [...]
Nationaliteit: Afghanistan
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 27.05.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 07.02.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun derde asielaanvraag werd afgesloten op 02.09.2020 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedures – namelijk drie jaar en drie maanden voor de eerste, iets meer dan tien maanden voor de tweede en zeven maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen in België ligt nu ze hier sinds november 2015 hun leven hebben opgebouwd en structuur gegeven. Ze hebben hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9

oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen slechts één familielid hebben op het Belgische grondgebied, met name de zus van mevrouw, mevr. [A.F.]. Echter, betrokkenen wonen niet samen met dit familielid en vermelden haar niet in huidig verzoekschrift. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond tussen betrokkene en haar zus. Ook de moeder van mevrouw, mevr. [A.K.], verbleef in België. Echter, in augustus 2020 diende zij een asielaanvraag in te Duitsland waar zij, volgens de informatie uit haar administratief dossier, nog steeds verblijft. Ook hier is er dus geen sprake van een gezinseenheid noch van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verder tonen betrokkenen niet aan dat er nog familieleden van hen in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden vier getuigenverklaringen voorleggen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor marginalisatie en discriminatie en zelfs voor hun leven omdat zij anders zijn (in casu Pashtoun en Tadzjiek) indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor marginalisatie en discriminatie en zelfs voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan en dat zij dus naar Pakistan moeten. Ze wijzen erop dat Afghanen in Pakistan zeer hard aangepakt worden door de politie, dat zij geld zouden moeten betalen om met rust gelaten te worden en dat de Pakistaanse politie niet zou aarzelen om gedocumenteerde vluchteling uit te wijzen naar Afghanistan. Ter staving hiervan verwijzen ze naar volgende rapporten: UNHCR- 30.06.2018 over Pakistan, Asylum Research Centre dd.

18.06.2018 over Pakistan, Integrated Regional Information Network d. 01.05.2018 over Afghanistan en Pakistan en het verslag van de UNHCR van mei 2018 over Pakistan. Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Afghanistan; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Pakistan. We wijzen erop dat wat betreft de aangehaalde rapporten inzake de situatie in Pakistan, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt slachtoffer te worden van de hierin omschreven omstandigheden (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Bovendien zijn er regelmatig Afghanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat zij zich steeds als voorbeeldige burgers gedragen zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2015 onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij duurzame sociale bindingen zouden hebben, dat zij van meet af aan hun best gedaan zou hebben om cursussen te volgen, dat hun integratie duurzame sociale bindingen teweeg gebracht zou hebben, dat zij zeer braaf opgevoed zouden zijn, dat zij hun best zouden doen om de samenleving een dienst te bewijzen, dat zij zich voldoende gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat ze hierdoor een vriendenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil steunen, dat er aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat zij elk twee deelcertificaten Nederlands voorleggen, dat zij vier getuigenverklaringen voorleggen evenals de arbeidsovereenkomst van mijnheer, bijhorende loonfiches en een verklaring van zijn werkgever) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende uiteenzetting bij hun middel:

"Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die hij ingediend heeft op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.

Verder verwijst verweerder naar het feit dat verzoekers verblijf slechts werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en bij een negatieve beslissing ze het land dienden te verlaten.

Verweerder doet alsof ze deze feiten niet kent en ze stelt dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheid.

Afghanen moeten naar de ambassade van België in Pakistan gaan. Gezien de laatste gevechten in de grens tussen Afghanistan en Pakistan is de relatie tussen deze twee landen enorm verzuurd. Afghanen worden heel hard aangepakt door de Politie in Pakistan.

Verzoekers hebben geen geld om eten te kopen, laat staan reiskosten betalen om naar Pakistan te gaan en dan de aanvraagkosten en bijkomende kosten aan FedEx betalen.

Verzoekers zijn niet akkoord met de beslissing van verweerder en ze menen dat hun aanvraag ontvankelijk dient beschouwd te worden.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Men kan deze aanvraag in België indienen indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (R.v. St., nr. 56146; R.v.St nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962? 11 juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Verzoekers wonen 5 jaar in België.

Het feit dat in Afghanistan geen ambassade van België bestaat en verzoekers naar Pakistan, een land waar de Afghanen op dit moment hard aangepakt worden door de autoriteiten, moeten gaan is een buitengewone inspanning, wetend dat hij ziek en arm is. Wetend dat de weg naar Pakistan zeer gevaarlijk is omwille van Taliban.

Dit is een buitengewone inspanning die verweerder van verzoeker verwacht wetend dat ze amper in staat is om zich draaiend te houden in België, laat staan in Afghanistan en Pakistan.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers menen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verweerder dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing. Verweerder heeft zich schuldig gemaakt aan knip – plak werk zonder na te gaan of in Afghanistan de ambassade van België operationeel is.

Verweerder verwijst naar de argumenten van de verzoeker over de afwezigheid van de ambassade van België in Afghanistan en het reis naar Pakistan maar ze stelt dat verzoekers niet aangetoond hebben dat het onmogelijk is om deze aanvraag in Pakistan bij de Belgische ambassade in te dienen.

Heeft verweerder de aanvraag van verzoeker goed gelezen?

Volgens verzoeker nee.

Anders zal ze meteen begrepen hebben dat het onmogelijk is voor verzoekers om naar Pakistan te gaan om deze aanvraag in te dienen.

Verweerder vergelijkt appel met peren door te stellen dat andere Afghanen ook voor de visumaanvragen naar Pakistan gaan.

De situatie van de andere Afghanen zijn niet vergelijkbaar met die van verzoekers.

Die andere Afghanen hebben een referentiepersoon in België die alle kosten betaalt om naar Pakistan te gaan en weken te verblijven.

In de situatie van verzoekers bestaan geen referentie persoon.

Verzoekers moeten geen slachtoffers worden van de nalatigheid van de Belgische overheid (geen ambassade te hebben in Afghanistan).

De Belgische overheid is verplicht om met dit element rekening te houden bij de aanvragen 9bis ww.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren.

Verzoeker is van oordeel dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker diende een regularisatieaanvraag in en verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk. Verzoeker begrijpt niet waarom de ene regularisatieaanvraag ontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans - onder dezelfde omstandigheden - over de dossiers van de vreemdelingen die 4 – 5 jaar in België gewoond hebben.

Dit lijkt op een situatie waarin in het Romeinse rijk een Romeinse keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

Verzoeker meent dat verweerder het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waarvoor de gegrondheid van zijn aanvraag diende onderzocht te worden.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens op een correcte wijze motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoekers geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Door zo te handelen kan verweerder alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Men dient rekening te houden met het geheel van elementen die aangehaald zijn door de verzoekers.

Verzoekers wensen nogmaals naar deze landeninformatie te verwijzen en ze menen dat het onmogelijk is om naar Pakistan te gaan om deze aanvraag in te dienen:

Ter staving hiervan wensen ze naar de volgende rapporten te verwijzen:

30 June 2018 | UNHCR – UN High Commissioner for Refugees

Pakistan

Fact sheet on the situation of Afghan refugees and IDPs in Pakistan (protection; voluntary repatriation; legal assistance; education; health; livelihoods; IDPs)

Fact Sheet; Islamic Republic of Pakistan; 30 June 2018 (Periodical Report, English)

Fact sheet on the situation of Afghan refugees and IDPs in Pakistan (protection; voluntary repatriation; legal assistance; education; health; livelihoods; IDPs)

FACT SHEET www.unhcrpk.org 1 Islamic Republic of Pakistan *30 June 2018 *7,726 Afghan registered refugees (PoR cardholders) repatriated to Afghanistan from 1 March – 30 June 2018. *12,528 Afghan refugee births registered from 1 January – 30 June 2018. *1,308 IDP individuals (218 families) returned to their areas of origin in Pakistan since 1 January 2018. [...] Main Activities Solutions Strategy for Afghan Refugees (2018 – 2019) ■ The regional multi-year Solutions Strategy for Afghan Refugees (SSAR) provides a framework for cooperation between humanitarian and development actors to address the needs of Afghan refugees. [...] ALACs intervened on behalf of 59 refugees at police stations upon arrest, securing the release of all, and provided court representations to eight of those charged under the 1946 Foreigners Act and other preventive laws. [...] The issues of greatest concern for persons of concern seeking legal advice/assistance were the extension of PoR cards, shelter, financial, medical needs and police harassment. ■ UNHCR provides support to four Proof of Registration Cards Modification (PCMs) centres operated by the National Database and Registration Authority (NADRA) nationwide. [...] ■ Community-based protection team staff in Islamabad conducted visits to communities in Punjab province to make the necessary arrangements with authorities and communities, for the mobile registration van services which issue and modify Proof of Registration cards to registered Afghans in Pakistan. https://www.ecoi.net/en/file/local/1438707/1930_1531987488_64797.pdf

18 June 2018 | ARC – Asylum Research Centre

Pakistan

Country report (socio-economic situation; humanitarian situation (of IDPs); non-state armed actors and armed groups; security situation; other topics)

Pakistan: Country Report; The situation in Pakistan (Special or Analytical Report, English)

Additionally around 1.39 million registered and around one million undocumented Afghans are living in Pakistan. The needs of IDPs and Afghan refugees in Khyber Pakhtunkhwa are of particular concern. Aid agencies in Pakistan are struggling to deliver assistance because they lack government permission to operate. Attacks on NGO workers by armed groups also occur. [...] Afghan-centric The third category of militants is the Afghan-centric. The Afghan Taleban, the Haqqani network and affiliated militants who are fighting in Afghanistan against the Afghan government and foreign forces. These groups too have not in any meaningful way faced any action by the Pakistani State.

Over the years they've had an uneasy relationship with the Pakistani State. [...] ability of the Afghan Taliban and HQN to operate from Pakistan-based safe havens and threaten U.S. and Afghan forces in

Afghanistan. [...] . 13 July: A police superintendent and three other policemen were gunned down in Quetta's Killi Deba area. 17 July: At least one Frontier Corps man was killed in a suicide blast in Balochistan's Chaman area near the Pak-Afghan. [...] Police in one Punjabi district reportedly distributed pamphlets calling on residents to report Afghan migrants and Pashtuns whom they suspect of being terrorists.

<https://www.ecoi.net/en/document/2001066.html>

Politie in Pakistan valt regelmatig Afghanen lastig. Om met rust gelaten te worden moeten Afghanen geld betalen aan de politie.

1 May 2018 | IRIN – Integrated Regional Information Network

Afghanistan, Pakistan

Article on the situation of Afghan refugees in Pakistan who are forced to return to Afghanistan
Afghanistan: Where home is a battlefield (Media Report, English)

Article on the situation of Afghan refugees in Pakistan who are forced to return to Afghanistan Long a safe haven for Afghans fleeing instability, Pakistan has made it increasingly clear that the nearly 1.4 million registered Afghan refugees on its soil, as well as an estimated one million undocumented Afghans like Durkhane, are not welcome. [...] Yet Afghan refugees continue to cross the border from Pakistan. UN agencies are preparing a contingency aid plan [https://afghanistan.iom.int/sites/default/files/Reports/joint_returnee_report_iom_unhcr_final.pdf] for 700,000 returnees this year, on top of some 400,000 people predicted to return from Iran, which is also deporting Afghans in large numbers. [...] Pakistani authorities drove out more than 600,000 Afghans in what Human Rights Watch called [<https://www.hrw.org/report/2017/02/13/pakistan-coercion-un-complicity/mass-forced-returnafghan-refugees>] “a toxic combination of deportation threats and police abuses”. [...] Aid groups say the situation for Afghans in Pakistan is volatile. [...] “The police would arrest us, and it was too difficult for us. The situation in Afghanistan is better than in Pakistan for us. No one will arrest us without a reason here.” But Jan and his family face obstacles as they try to rebuild their lives. Jobs are scarce, and many Afghans return to find their ancestral homes caught behind a shifting frontline. <http://www.irinnews.org/feature/2018/05/01/Afghanistan-Pakistan-returnees-refugeesconflict>

May 2018 | UNHCR – UN High Commissioner for Refugees

Pakistan

Fact sheet on legal assistance between January and May 2018

Pakistan: Summary of Legal Assistance and Aid Programme; January-May, 2018 (Periodical Report, English)

ALAC teams and the Ministry of SAFRON continue to take proactive steps to mitigate the risk of detention, including enhanced advocacy, pre-emptively intervening at police stations to prevent arrests and enhancing the response capacity of partners. [...] * Actual numbers of arrests / detentions / ** Interventions made by ALAC at police stations to secure the release of PoCs. Note: In January 2018, the Frontier Corps (FC) in Quetta undertook security operations that resulted in the apprehension of Afghans including registered Afghan refugees. Among those arrested, 40 PoR cardholders were deported to Afghanistan without due process. [...] Birth registration, police harassment, information on repatriation, PoR card modification and registration exercise of undocumented Afghans were the issues of greatest concern observed during the reporting period. Out-of-court/office legal assistance was provided to 89 persons of concern mostly related to police harassment, PoR card verifications, rental agreements and affidavits. [...] ALAC legal assistance activities for POCs Arrest/detention locations UNHCR continues to deploy border monitors at the two official Pak— Afghan border crossings at Torkham (KP) and Chaman (Balochistan) in order to identify potential protection issues during border movements. [...] Refugee-police liaison committees have been established in the districts of Mardan, Swabi, Buner and Malakand in Khyber Pakhtunkhwa after successful implementation in the districts of Charsadda, Peshawar and Nowshera to enable refugees directly approaching police.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1435677/1930_1529400456_64068.pdf

Dit is op zich een buiten gewone inspanning die ze moeten leveren om de aanvraag in te dienen. Ze menen eveneens dat de Afghanen in Pakistan zeer hard aangepakt wordt door de politie.

Bovendien is de ambassade van Pakistan in Kaboel zeer corrupt. Men moet 250 dollar omkoopgeld betalen om een visum te krijgen.

Dit feit heeft de aandacht van media getrokken en zelfs in de Tv's uitgezonden in Afghanistan.

By Pajhwok Report On Jun 10, 2019 - 17:42

KABUL (Pajhwok): Hundreds of visa applicants on Monday staged a protest demonstration in front of the Pakistani Embassy in Kabul and alleged individuals who offered money were prioritized in visa issuance process.

Ahmad Zubair, a resident of Paghman district of Kabul, alleged some people offered money to certain individuals who had links with embassy officials and they got visa within days or a week from the embassy.

He said the middlemen demanded \$200 for a visa issuance in 24 hours, \$150 in three days and \$100 in one week.

"It is my third day coming to the embassy to get visa but employees of the embassy give preference to individuals who offer money."

Amrullah, a resident of Kabul City, said he had applied for visa one week earlier but still was unable to get it.

"Some people stay outside the embassy day and night with their children and sick family members, but others get their visa in few hours," he added.

The protesters demanded an end to corrupt practices in the visa process.

The Pakistani Embassy in a statement said there had been an extraordinary upsurge in demand for visa immediately after Eid holidays.

The embassy would endeavor to accommodate as many visa applicants as possible within the appointed consular hours and in accordance with the visa policy of the government of Pakistan. The embassy therefore urged only those applicants should approach the embassy this week who needed to visit urgently Pakistan such as medical patients, students and others. The embassy urged all applicants to maintain necessary decorum while approaching the consular area.

<https://www.pajhwok.com/en/2019/06/10/protesters-allege-corruption-pakistan-visa-issuance-process>

A number of Nangarhar residents have protested over what they said is corruption in the Pakistan consulate in Nangarhar as they have to allegedly bribe consulate staff to give them visas.

<https://tolonews.com/afghanistan/corruption-pakistan-consulate>

Verzoeker wenst verder ook te verwijzen naar het hieronder staande arrest:

Het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen."

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsvergunning...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering."

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verweerder moet motiveren waarom integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwd integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?

Dit is een schending van de wet van 29.07.1991 van de formele motiveringsplicht.

Zoals uit het bovenvermelde blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekers.

Verweerder heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoekers meerdere jaren niet meer in het land van herkomst woont.

Hij kan immers niet terugkeren naar hun land van herkomst waar meerdere jaren niet meer gewoond hebben.

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet na meerdere jaren verblijf in België kan terugkeren naar hun land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar het land van herkomst en het is niet redelijk dat verweerder verwacht van verzoekers om hun leven en psychische integriteit in gevaar te brengen, zodat ze kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Verzoekers bevinden zich in buiten gewone omstandigheden daar een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

A.M.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten – en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase fen de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginnelsen van behoorlijke bestuur", Die Keure, 2006, p. 102).

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het dat in Afghanistan geen ambassade van België operationeel is.

Verweerder schendt evekens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).

Indien verweerder van mening is dat hij geen rekening dienen te houden met de integratie en langdurige asielpcedure van verzoeker, dient hij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoeker kan niet uit de bestreden beslissing afleiden waarom verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat in geval van verzoeker geen sprake is van een buitengewone omstandigheid.

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

Bijgevolg:

Verzoeker is van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Verzoeker meent dat in dit dossier de staatssecretaris of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoeker zijn aanvraag in Afghanistan zou hebben kunnen indienen.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk, stereotiep of knip-en-plakwerk zou zijn, aangezien alle door verzoekers aangebrachte gegevens in de bestreden beslissing één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze, worden behandeld. Er dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich

alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van formele motiveringsplicht. Zij tonen niet aan dat verweerder een door hen in de verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element niet of onvoldoende heeft beantwoord. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, kan in de bestreden beslissing wel degelijk worden gelezen waarom de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard, met name omdat deze omstandigheden de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Er blijkt niet dat deze motivering niet kon volstaan.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van 26 april 2012 met nr. 80 255 is niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een langdurig verblijf en een integratie konden worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom deze gegevens bij een beoordeling ten gronde niet werden weerhouden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3.1. In de mate dat verzoekers aangeven inhoudelijk niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.3.3. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekers aan de hand van de in de aanvraag aangebrachte gegevens niet hebben aangetoond dat zij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.3.4. In zoverre verzoekers een theoretisch betoog naar voor brengen over het begrip '*buitengewone omstandigheden*', moet worden opgemerkt dat zij hiermee nog niet concreet aantonen dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard.

2.3.5. Verzoekers zijn allereerst van mening dat het voor hen wel degelijk bijzonder moeilijk is om de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen, nu zij als Afghanen de aanvraag moeten indienen via de voor hun land van herkomst bevoegde Belgische ambassade in Pakistan.

In hun aanvraag hadden verzoekers inderdaad ingeroepen dat het voor hen een buitengewone inspanning zou zijn om zich naar Pakistan te begeven voor het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische ambassade. Zij merkten op dat Afghanen in Pakistan zeer hard worden aangepakt door de politie en geld moeten betalen om met rust te worden gelaten en dat de politie niet aarzelt om gedocumenteerde vluchtelingen uit te wijzen naar Afghanistan. Zij verwezen hiervoor naar enkele rapporten uit 2018, zoals deze thans ook worden aangehaald.

In de bestreden beslissing werd duidelijk rekening gehouden met deze ingeroepen elementen en het gegeven dat in Afghanistan zelf geen Belgische vertegenwoordiging aanwezig is, waardoor verzoekers zich zullen moeten wenden tot de Belgische ambassade in Pakistan voor het indienen van de aanvraag. Verweerder betwist dit niet, maar is van mening dat verzoekers niet aannemelijk maken dat het voor hen dan niet mogelijk zal zijn om de aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Pakistan. Hij wijst erop dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van problemen in een land niet volstaat om aan te tonen dat iedereen – en dus ook verzoekers – in dit land het risico loopt om slachtoffer te worden van de hierin omschreven omstandigheden. Hij benadrukt nog dat er regelmatig Afghanen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische ambassade in Pakistan.

Verzoekers herhalen hun betoog uit de aanvraag dat Afghanen hard worden aangepakt door de politie en/of de autoriteiten in Pakistan. Hiermee halen zij de voormelde motivering nog niet onderuit die hierop neerkomt dat nog niet blijkt dat zij persoonlijk problemen zullen ondervinden in Pakistan indien zij er een

aanvraag indienen bij de Belgische ambassade, te meer nu in de praktijk blijkt dat het voor vele Afghanen wel mogelijk blijkt te zijn om zich te wenden tot de Belgische ambassade in Pakistan, getuige de aanvragen die aldaar regelmatig worden gedaan door Afghanen. Verzoekers tonen niet met concrete argumenten aan dat deze beoordeling uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens dan wel onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Zo kan er ook op worden gewezen dat de in de aanvraag aangehaalde rapporten voornamelijk handelen over de relatie tussen Afgaanse vluchtelingen in Pakistan en de Pakistaanse politie en/of autoriteiten. Verzoekers tonen niet concreet aan dat zij, als Afghanen die enkel naar Pakistan reizen om een aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade, zullen worden gelijkgesteld met Afghanen die naar Pakistan zijn gevlucht en aldaar een nieuw leven willen uitbouwen of dat zij met dezelfde problemen zullen worden geconfronteerd.

In antwoord op het gestelde in de bestreden beslissing dat er regelmatig Afghanen zijn die bij de Belgische ambassade van Pakistan een aanvraag indienen, betogen verzoekers dat zij geen financiële middelen hebben en dat zij bijgevolg de financiële lasten om naar Pakistan te reizen en aldaar een aanvraag in te dienen (de *“aanvraagkosten”* en *“bijkomende kosten aan FedEx”*) niet kunnen dragen. Zij zijn van mening dat de situatie van *“de andere Afghanen”*, dit zijn de Afghanen die er wel in slagen om bij de Belgische ambassade in Pakistan een aanvraag in te dienen, niet kan worden vergeleken met hun eigen situatie. Zij stellen dat deze andere Afghanen een referentiepersoon in België hebben die alle kosten betaalt om naar Pakistan te gaan en er weken te verblijven, terwijl zij geen referentiepersoon hebben. Verzoekers stellen dat zij geen slachtoffer mogen worden van de nalatigheid van de Belgische overheid om geen ambassade te hebben in Afghanistan.

Nergens in hun aanvraag of voor het nemen van de bestreden beslissing gaven verzoekers echter aan dat zij financieel niet in staat zouden zijn om naar Pakistan te reizen om aldaar een aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade. Dit terwijl het verzoekers toekwam om op concrete wijze de ingeroepen buitengewone omstandigheden aan te duiden en aan te tonen. Nu verzoekers in hun aanvraag nergens concreet wezen op financiële moeilijkheden om de aanvraag via de Belgische ambassade in Pakistan in te dienen, blijkt niet dat verweerder hierop diende in te gaan of hij enige ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte niet heeft aanvaard. Verzoekers beperken zich op dit punt trouwens ook tot algemene beweringen, net zoals dit het geval is waar zij betogen dat de Afghanen die een aanvraag indienen bij de Belgische ambassade in Pakistan alle een referentiepersoon in België zouden hebben die voor alle kosten zou instaan. Dit wordt door geen enkel stuk of rapport ondersteund. Verzoekers tonen met deze kritiek niet aan dat zij, als Afgaanse burgers, niet mogen worden vergeleken met andere Afgaanse burgers. Deze vergelijking van verweerder komt alleszins niet kennelijk onredelijk over.

Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd in hun stelling dat hun situatie wordt veroorzaakt door een nalatigheid van de Belgische overheid. Er bestaat geen enkele verplichting voor de Belgische overheid om in elk land een eigen diplomatieke of consulaire post te hebben. In de bestreden beslissing wordt daarenboven duidelijk gesteld dat er regelmatig Afghanen een aanvraag indienen via een Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan en verzoekers in hun specifieke geval niet concreet aannemelijk hebben kunnen maken dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om via de Belgische ambassade in Pakistan de aanvraag in te dienen.

Verzoekers wijzen er in hun middel nog op dat er momenteel gevechten plaatsvinden aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan en deze de relaties tussen beide landen ernstig hebben verzuurd. Nog stellen zij dat de weg naar Pakistan zeer gevaarlijk is omwille van de Taliban. Opnieuw blijkt evenwel niet dat verzoekers deze gegevens hebben ingeroepen in hun aanvraag, zodat zij thans niet dienstig kunnen aanvoeren dat deze ten onrechte niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden. Dit nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker nalaten een begin van bewijs van het door hen aangevoerde bij te brengen.

Waar verzoekers artikelen van september 2016 en juni 2019 aanbrengen die gewag maken van corruptie bij de Pakistaanse ambassade in Kaboel of het Pakistaanse consulaat in Nangharhar, moet ook hier worden opgemerkt dat deze artikelen of dit gegeven in de aanvraag, of in een aanvulling hiervan, niet zijn ingeroepen. Het komt niet aan de Raad toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, feiten te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van het bestuur een machtigingsaanvraag, op basis van een nieuwe argumentatie, te onderzoeken.

In zoverre nog wordt aangehaald dat verzoeker ziek is, dringt andermaal de vaststelling zich op dat dit gegeven niet is ingeroepen in de aanvraag en dit ook niet wordt ondersteund door enig stavingstuk.

De motivering in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk of onmogelijk is om een aanvraag in te dienen via de gewone procedure, met name via de bevoegde Belgische ambassade in Pakistan, wordt door middel van verzoekers hun uiteenzetting niet onderuit gehaald.

2.3.6. Verzoekers zijn vervolgens van mening dat hun lang verblijf in België en hun integratie in dit land ten onrechte niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden.

De Raad herhaalt dat in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk kan worden gelezen dat verweerder van mening is dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat deze omstandigheden de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoordt waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

Deze beoordeling van het bestuur, waaruit blijkt dat de betreffende elementen wel degelijk in rekening zijn gebracht, is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde reeds zeer duidelijk *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt ook niet dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag dan alsnog concreet zouden hebben toegelicht waarom de elementen van lang verblijf en integratie in hun specifieke geval wel degelijk kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op verzoekers rust.

Verzoekers herhalen dat zij ondertussen al vijf jaar in België verblijven en zij zich integreerden, maar zij tonen geenszins aan dat het voor hen omwille van deze elementen zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen, of zulks ten onrechte niet is vastgesteld.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van 26 april 2012 met nr. 80 255 is, zoals reeds gesteld, niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of de lange duur van het verblijf en de integratie konden worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom deze gegevens bij een beoordeling ten gronde niet werden weerhouden.

In zoverre verzoekers nog wijzen op een langdurige asielprocedure blijkt niet dat zij zich hierop specifiek beriepen in hun aanvraag om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, zodat zij thans ook niet dienstig kunnen aanvoeren dat dit gegeven ten onrechte niet is aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoeker lichten trouwens ook geenszins toe waarom dit gegeven het voor hen bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

2.3.7. Verzoekers stellen verder dat verweerder, in het kader van artikel 3 van het EVRM, had moeten onderzoeken of zij, na meerdere jaren afwezig te zijn geweest, nog kunnen terugkeren naar Afghanistan. Verzoekers gaan er met hun kritiek echter aan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissing het volgende heeft gesteld: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

Verzoekers gaan niet in op deze motivering en laten opnieuw na concreet te duiden om welke redenen artikel 3 van het EVRM zal worden geschonden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Door er enkel op te wijzen dat zij al enkele jaren niet meer in Afghanistan hebben verbleven, tonen verzoekers geenszins aan dat verweerder een meer uitgebreid onderzoek had moeten voeren naar artikel 3 van het

EVRM of dat de in de bestreden beslissing gegeven motivering als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk moet worden beschouwd.

2.3.8. Voor het overige herhalen verzoekers enkel de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden en uiten zij het standpunt dat deze in hun geheel genomen wel degelijk buitengewone omstandigheden zouden vormen, hetgeen volgens hen wordt miskend door verweerder. In de bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland”*, waarbij de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen uitvoerig wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoekers aangebrachte elementen doorgevoerd. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Verzoekers lichten niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, waarvan is vastgesteld dat deze hen niet verhinderen of het hen niet bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel alsnog een buitengewone omstandigheid zouden vormen.

2.3.9. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekers in de aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit de aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Hun uiteenzetting laat ook niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Nadat was vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder ook niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

2.3.10. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk wordt gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

2.4. Er kan ten slotte slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld.

Verzoekers betogen dat zij niet snappen waarom hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, terwijl andere aanvragen wel ontvankelijk worden verklaard en vervolgens ten gronde worden onderzocht. Zij stellen dat het nochtans telkens gaat over dossiers van vreemdelingen die al vier of vijf jaar in België verblijven. Verzoekers vergelijken de beoordeling van de aanvragen met het Romeinse Rijk waar een keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

Verzoekers laten echter na om een concreet voorbeeld te voegen om te duiden dat het gelijkheidsbeginsel in casu wordt geschonden omdat een andere aanvraag wel ontvankelijk werd verklaard, waardoor de Raad hoegenaamd niet kan afleiden dat het hier om identieke of gelijke gevallen gaat. In zoverre aanvragen van andere vreemdelingen wel ontvankelijk worden verklaard, tonen verzoekers geenszins aan dat het gaat om situaties die gelijkaardig zijn aan de hunne. Het gegeven van een gelijkaardige duur van het verblijf in België maakt nog niet dat er gelijkaardige buitengewone omstandigheden voorlagen. Bovendien dient elke aanvraag individueel te worden onderzocht en beoordeeld. Verzoekers maken met hun betoog geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS